

Pääkirjoitus: Puhuminen sallittu – kirjastossakin?

Posted on [27.2.2012](#) by

Hyssyttelyn aika alkaa olla ohitse: tämän päivän kirjasto tarjoaa tilojaan myös muuhun kuin itsekseen lukemiseen. Kävijät ja oleilijat päättävät – asiakaspalvelussa ollaan kuulolla.

Kirjastossa alkaa olla rennompia paikkoja, jossa ihan kehoitetaan opasteilla juttelemaan ja olemaan vuorovaikutuksessa. Kirjastolle vuoropuhelu merkitsee ympäröivän elämän huomioimista, sen miettimistä miten ollaan mukana ihmisten todellisuudessa ja heidän palveluissaan. On myös mietittävä puhutaanko samaa kieltä ja sillä kielellä jota ihmiset ymmärtävät. Siinä on kysymys pitkälti toisen kunnioittamisesta ja erilaisuuden ymmärtämisestä. Vuoropuhelu haastaa miettimään omia ajatuksia uudelleen.

Vuoroon puhuminen – ja siinä välissä kuuntelu – auttaa muodostamaan yhteistä ymmärrystä. Onkin sanottu, että viestintä on jatkuvaa – huomaa, jatkuvaa – ajatustenvaihtoa. Siinä se eroaa perinteisestä tiedottamisesta. Syntyy mahdollisuus luoda yhdessä jotain ihan muuta ja uutta. On lupa ihmetellä ja etsiä. Eräänlaista sosiaalista mediaa livenä on kasvokkain keskustelu ja silmiin katselu. Viestintä lähtee asenteesta, muutos lähtee yksilöstä: onko minulla itselläni halu toimia vuoropuhelun mallin mukaisesti?

Helsingin yliopiston kirjastossa on tänä kevätkautena oma tavoiteohjelma pohdittavana eli mitä yliopiston strategia Huipulle ja yhteiskuntaan voisi merkitä kirjaston näkökulmasta. Miten elää todeksi paperille ajateltua?

Myös matalan kynnyksen paikka, jossa tieteen popularisointiin voi osallistua päivittäin on Helsingin yliopiston [Tiedekulma](#) kaupungin ydinkeskustassa. Lapsi on lapsi eikä kasvatettava organismi kuten 1970-luvun psykologian oppikirjassa vielä kliinisesti todettiin. Tieteen haastetta on miten tulkita, selittää ja avata käsitteitä ymmärrettäviksi. Parasta oppimista onkin ääneen toisten kanssa ihmettely ja kuullun ymmärtämisen jakaminen.

Tiinakaisa Honkasalo

Viestintäsuunnittelija

Helsingin yliopiston kirjasto